

Súd: Okresný súd Vranov n/T
Spisová značka: 3C/127/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812206030
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Vaľuš
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2012:8812206030.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudcom JUDr. Milanom Vaľušom v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Údernícka 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Údernícka 5, Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovanej: O.. L. W., nar. X.XX.XXXX, bytom S. D. H., Z.. M. XXXX/XX o zaplatenie 142,57 eur s prísl. takto

rozhodol:

Žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanej náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 142,57 eur a trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 18.7.2007 medzi postupcom Všeobecná úverová banka. a.s., Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155 (ďalej len „postupca“) a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanej. Ďalej uviedol, že postupca a žalovaná uzatvorili dňa 25.5.2005 zmluvu k úverovému účtu alebo k číslu zákazníka XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky a.s. na poskytovanie spotrebných úverov a poistených spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom (ďalej len „Všeobecné obchodné podmienky“). Na základe zmluvy postupca poskytol žalovanej úver s tým, že podmienky čerpania úveru, účel úveru, spôsob, výška a termíny splácania úveru, zabezpečenia úveru, podmienky pri neplnení a ďalšie náležitosti boli upravené v zmluve a vo Všeobecných podmienkach. Žalobca prehlásil, že so žalovanou nedohodlo predĺženie konečnej splatnosti úveru. Vzhľadom na to, že žalovaná neplnila splátky úveru riadne a včas, postupca vypovedal zmluvu o úvere a vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predstavovala sumu 1.899,91 eur, ktorá pozostávala z istiny 1.628,87 eur, riadneho úroku 125,80 eur, úroku z omeškania 2,67 eur a ostatného príslušenstva a poplatkov v sume 142,57 eur v súlade s výpisom z účtovných kníh peňažného ústavu, ktorým postupca deklaruje, že údaje, výška a špecifikácia jednotlivých pohľadávok sú generované bankovým systémom a predstavuje aktuálny záväzok toho ktorého dlžníka ku dňu postúpenia pohľadávok. Žalovaná uhradila sumu 1.757,34 eur. Taktiež žalobca uviedol, že za rozhodujúci dátum pre určenie základnej úrokovej sadzby NBS Slovenska, resp. ECB považuje deň 7.8.2007, t.j. deň nasledujúci po dátumu splatnosti tak ako je uvedený vo výpise z účtovných kníh peňažného ústavu.

Žalovaná sa k žalobe nevyjadрила.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobným návrhom a jeho prílohami a zistil nasledovný skutkový stav:

Postupca ako veriteľ a žalovaná dlžník uzavreli dňa 25.5.2007 v súlade s ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka zmluvu o poskytnutí flexipôžičky, na základe ktorej sa postupca zaviazal, že poskytne za podmienok dohodnutých v zmluve a vo všeobecných podmienkach peňažné prostriedky ako spotrebný úver a dlžník sa zaviazal, že poskytnuté peňažné prostriedky vráti, zaplatí úroky, odplatu za poskytnutie úveru a splní ďalšie záväzky podľa zmluvy. Taktó bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 75.000,-Sk, s lehotou splatnosti 48 mesiacov s mesačnou splátkou 2.238,55-Sk, pričom dátum prvej splátky bol 25.6.2005 a poslednej dňa 25.5.2009. V ďalších ustanoveniach bola dojednaná forma splácania úveru, poplatky platné ku dňu uzatvorenia zmluvy.

Čl. II. bod 2. zmluvy obsahuje prehlásenie dlžníka, že bol oboznámený s Obchodnými podmienkami, ktoré sú súčasťou úverovej zmluvy, s obsahom ktorých súhlasí a ktoré súčasne prevzal spolu s úverovou zmluvou.

Podľa čl. III. bod 3. zmluvy zmluva sa uzatvára na dobu do vyrovnania záväzkov dlžníka voči banke, ktoré vyplývajú z tejto zmluvy.

Súčasťou zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky, ktoré bližšie upravovali práva a povinnosti zmluvných strán vo vzťahu k príslušným údajom v úverovej zmluve, pokiaľ nie sú upravené priamo v úverovej zmluve (čl. I. bod 3 Všeobecných obchodných podmienok).

Podľa čl. II. bod 1 Všeobecných obchodných podmienok banka poskytne klientovi spotrebný úver spravidla na osobný účet klienta, resp. na účet oprávnenej osoby, v termíne stanovenom v úverovej zmluve, po splnení podmienok vyplývajúcich z typu zabezpečenia vyznačeného v úverovej zmluve.

Podľa čl. III. bod 1. Všeobecných obchodných podmienok spotrebné úvery sú úročené spravidla na základe pevnej úrokovej sadzby. Pevná úroková sadzba je určená percentuálnou sadzbou za rok.

V prípade omeškania so splátkami spotrebného úveru sa dlžník zaväzuje zaplatiť úrok z omeškania vo výške +5% p.a. nad rámec úrokovej sadzby uvedenej v úverovej zmluve (čl. III. bod 2. Všeobecných obchodných podmienok).

Podľa čl. IV. bod 1., bod 5 Všeobecných obchodných podmienok dlžník sa zaväzuje platiť splátky spotrebného úveru na úverový účet vedený v príslušnej pobočke VÚB, a.s.. Spôsob splácania je dohodnutý v úverovej zmluve.

V zmysle čl. VI bod 1. písm. a) Všeobecných obchodných podmienok veriteľ môže požadovať, aby dlžník vrátil celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v úverovej zmluve, ak je dlžník v omeškaní s úhradou viac než dvoch splátok alebo jednej splátky počas obdobia dlhšieho než tri mesiace a bol na ich zaplatenie písomne vyzvaný s upozornením na právo veriteľa odstúpiť od úverovej zmluvy. Doručením výzvy veriteľa na splatenie zostatku úveru spolu so splatným príslušenstvom, je dlžník povinný vrátiť peňažné prostriedky, poskytnuté veriteľom z titulu tohto úveru, vrátane splatného príslušenstva, v lehote určenej v písomnej výzve banky.

Podľa čl. VIII. bod 4. Všeobecných obchodných podmienok zmluvné vzťahy medzi dlžníkom a bankou, ktoré nie sú výslovne upravené v texte úverovej zmluvy, prípadne v týchto obchodných podmienkach sa riadia Obchodným zákonníkom a zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

Ako to vyplýva z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.11.2006 došlo k postúpeniu pohľadávky z postupcu - Všeobecná úverová banka, a.s. na postupníka - žalobcu, čím je preukázaná aktívna legitimácia žalobcu v tomto konaní.

Žalobca predložil súdu aj výpis z bankovej knihy postupcu na klienta - žalovaného, v ktorom je uvedený ako dátum výpovede predmetného úveru deň 2.7.2007 a dátum splatnosti uvedený deň 6.8.2007, základná úroková sadzba 18,9% a úrok z omeškania 5%.

Právny zástupca žalobcu listom zo dňa 25.4.2012 adresovanom žalovanej tejto oznámil, že dňa 6.8.2007 bola pôvodným veriteľom - postupcom vyhlásené mimoriadna splatnosť poskytnutého úveru, ktorá skutočnosť jej bola oznámená a vyzval ju na uhradenie pohľadávky spolu v sume 969,93 eur z toho zmluvný/zákonný úrok v sume 677,99 eur a náklady klienta v sume 142,57 eur najneskôr do 2.5.2012.

Z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 21.5.2010 súd zistil, že zmluvnými stranami boli žalobca ako veriteľ a žalovaná v 1. rade ako dlžník. V čl. 2. Uznanie záväzku žalovaná v 1. rade ako osoba uvedená v bode 1.2 uznala čo do právneho dôvodu a výšku záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy uzatvorenej s postupcom s tým, že dlžná suma 3.189 eur pozostáva z istiny v sume 1.427,54 eur, úroku z omeškania 23,9% ročne zo sumy 1.427,54 eur za dobu od 17.7.2007 do splatnosti poslednej splátky podľa tejto dohody a nákladov na inkasné konanie v sume 291,94 eur. Podľa čl. 3. Forma splatenia záväzku bod 3.4 dlžník vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dluhu a jeho následkoch.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 150/2004 Z. z. spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

Podľa § 53 ods. 4 citovaného zákona neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná (§ 153 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 1.1.2008, a to § 879j Občianskeho zákonníka ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 2008; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

Podľa § 2 písm. a) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných

prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

V zmysle § 3 ods. 1, ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu (Občiansky zákonník).

Podľa Všeobecných obchodných podmienok sa predmetný právny vzťah mal riadiť príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka. Súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľskú zmluvu napriek tomu, že zmluva bola uzavretá 25.5.2005 teda za účinnosti Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 150/2004 Z. z., ktorý v ustanovení § 52 ods. 1 definoval spotrebiteľskú zmluvu ako kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo alebo inú odplacnú zmluvu upravenú v ôsmej časti tohto zákona a zmluvu podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Na uvedený právny vzťah je totiž potrebné aplikovať zákon č. 634/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy a vychádzať pritom z ustanovenia § 23a ods. 1, ods. 2, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa § 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá

možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemezí.

Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že medzi právnym predchodcom žalobcu Všeobecnou úverovou bankou, a.s. a žalovanou bola uzavretá zmluva o poskytnutí flexipôžičky, ktorá bola na žalobcu postúpená zmluvou o postúpení, ktoré postúpenie bolo vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch a preto má súd za to, že je daná aktívna legitímácia žalobcu v tomto konaní.

Keďže v danom prípade išlo o spotrebiteľskú zmluvu, aj keď žalobca neuplatňoval nárok na zaplatenie sumy predstavujúcej istinu a úrok, pre posúdenie výšky plnenia žalovanou žalobcovi z titulu tejto zmluvy sa v danom prípade zaoberal aj výškou dohodnutého úroku z úveru, ktorý činil za 48 mesiacov sumu 32.450,-Sk (z úveru 75.00,- Sk), čo je 10,8 % ročne. Ide o orientačný výpočet, pri ktorom výpočte súd postupoval podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.9.2011 sp. zn. 3Co 3/2011. Z internetovej stránky NBS súd preveroval úrokové miery podobného úveru v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou od jedného do piatich rokov v čase uzavretia zmluvy, mesiac máj 2005, činil úrok 12,69 % p.a. Z toho je zrejmé, že dohodnutý ročný úrok z úveru medzi účastníkmi v danom prípade bol nižší ako bola priemerná úroková miera z úverov poskytovaných v tomto období bankami, preto súd sumy zaplatené žalovanou považoval za súladné s dojednaniami zmluvy a obchodných podmienok ako aj príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

V ďalšom súd posudzoval žalobcov nárok na zaplatenie sumy 142,57 eur. Ako je už uvedené vyššie, žalovaná pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predstavovala sumu 1.899,91 eur, ktorá pozostávala z istiny 1.628,87 eur, riadneho úroku 125,80 eur, úroku z omeškania 2,67 eur a ostatného príslušenstva a poplatkov v sume 142,57 eur v súlade s výpisom z účtovných kníh peňažného ústavu, pričom pri sume 142,57 eur je uvedené, že táto predstavuje príslušenstvo. Podľa čl. I. bod 6. Všeobecných obchodných podmienok príslušenstvo pohľadávky banky sú úroky, úroky z omeškania, náklady a trovy spojené s vymáhaním pohľadávky a súčasťami pohľadávky sú poplatky v zmysle úverovej zmluvy a Cenníka VÚB, a.s., náklady spojené s realizáciou záložného práva, ako aj iné druhy poplatkov a nákladov, na ktorých zaplatenia sa zaviazal dlžník alebo osoba zabezpečujúca pohľadávku.

Keďže žalovaná podľa udania žalobcu zaplatila sumu 1.757,34 eur, súd v súlade s ustanovením § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého: „Pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak“ započítal všetky platby žalovanej na istinu a na úroky, keďže nie je možné, aby dodávateľ (veriteľ) určoval, oproti čomu bude platba od dlžníka zúčtovaná, lebo v opačnom prípade by došlo k rozporu s ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou nemôžu odchyliť od Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa. Na základe uvedeného mal súd potom za to, že žalovaná suma predstavuje sumu uplatňovaných poplatkov.

Žalobca opodstatnenosť nároku na jednotlivé zložky žalovanej sumy odvodzuje z výpisu z účtovných kníh peňažného ústavu, pričom postupca mal deklarovvať, že údaje jednotlivých položiek a ich špecifikácia sú generované bankovým systémom a predstavujú aktuálny záväzok toho ktorého dlžníka ku dňu postúpenia pohľadávky, pričom bližšie jednotlivé položky nekonkretizoval.

Občiansky súdny poriadok v ust. § 125 ustanovuje čo všetko môže slúžiť ako dôkazný prostriedok. S ohľadom na uvedené ustanovenie má súd za to, že samotné predloženie výpisu z účtovnej knihy nie je takýmto dôkazom. Žalobca v ďalšom nepreukázal, o aké konkrétne príslušenstvo pohľadávky sa jedná, teda o aké poplatky v zmysle zmluvy, obchodných podmienok či Cenníka, ktorý súdu ani nepredložil, teda súd nemohol opodstatnenosť nároku žalobcu posúdiť a zároveň uviedol, že náklady na inkasné konanie, ktoré žalovaná v dohode o uznaní dlhu uznala v sume 291,94 eur si neuplatňuje.

V danom prípade sa jedná o sporové konanie, ktoré je konaním návrhovým. Navrhovateľ - žalobca je povinný k návrhu pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, resp. uviesť dôkazy, ktoré v priebehu súdneho konania navrhuje vykonať. Jedná sa o jeho dôkaznú povinnosť a práve v sporovom konaní je nesplnenie dôkaznej povinnosti spojené s procesnou zodpovednosťou za nedokázanie tvrdených skutočností, to znamená s neunesením tzv. dôkazného bremena. Kto a v akom rozsahu má dôkazné bremeno, určujú normy hmotného práva. Zásadne ho má ten, v koho záujme je dokázanie určitej skutočnosti. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní práve toho, kto neunesol dôkazné bremeno (neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané).

Na základe vyššie uvedeného má potom súd za to, že žalobca nepreukázal svoj nárok, preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého, ak mal účastník vo veci plný úspech, súd mu prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva voči účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Žalovaná mala vo veci plný úspech, keď súd žalobu v celom rozsahu zamietol, žalovaná si náhradu trov neuplatnila a zo spisu jej žiadne trovy nevyplývajú, súd rozhodol tak, že jej náhradu trov konania nepriznáva.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd do Prešova

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.